

PEKLO JE!

Myšlenky sv. Petra Juliána Eymarda, zakladatele řádu eucharistiánů

Největší světci považovali rozjímání o pekle za velmi blahodárné a objevovali v něm různé pohnutky ke stále větší lásce k Spasiteli. Láska sice vytváří svatost, ale nezřídka je bázeň prospěšná, ba přímo nezbytná.

Pravda o existenci pekla je nepochybně strašlivá a těžko se jí věří. Přesto v ně věří všichni: nevěřící, pohané, Turci a bludaři stejně jako katolíci. Přesto nevěřící a všechny, s jejichž vírou to není valné, tato pravda děsí, a když jim ji někdo chce dokázat, rouhají se Bohu.

Peklo působí léčivě jen na ty, kdo milují Boha. Jakkoli může Bůh své tvory, které stvořil s tak velkou láskou, zatratit k věčnému pekelnému trestu? Po smrti přestává Boží slitovnost s námi. Vyvolených je, podle slov Spasitele, málo. Cestu, která vede k nebi, najde jen málo lidí, zatímco mnozí jdou stezkami zkázy. To je výslovné učení evangelia. Může tedy nekonečně dobrý Bůh tolik lidí na věky zatratit? Vždyť jsou lidé, kteří ani největšího zločince nechtějí odsoudit k smrti!

Pro duše, které mají při smrti lehké hříchy, Boží slitovnost trvá i na věčnosti. Pro zatracené už není milosrdenství. Bůh a Pán je zmaří. A nejsou i tací, kteří vedli svatý život a předstoupí před soudný stolec s jediným smrtelným hříchem? I ti jsou navždy zavrženi! Věčný trest, věčné odloučení od Boha, jak úděsná myšlenka! Věčné zoufalství, hanba, trýzeň! Pak chápeme, že se našli učenci, kteří tvrdili, že peklo nemůže být věčné, protože to by odporovalo nekonečné Boží dobrotě. Tuto nauku církev zavrhl jako blud. Snadno se

však dá pochopit, proč našla tolik přívrženců. Věčného pekelného trestu se totiž hrozíme. V pekle bude věčné zoufalství, věčný pláč a

skřípění zubů.⁽³⁾ Na zemi je nejstrašnější zoufalství, před nímž nás může chránit zvláštní milost. Kdo nemá víru, dává před zoufalstvím přednost smrti a vytrhuje se mu tím, že si sám bere život. To už v pekle není možné, tam se žije ve stálé smrtelné úzkosti a zoufalství, bez jediného paprsku naděje a útěchy.

Musím zde vyprávět příhodu, kterou mám živě v paměti a která nám umožní představit si tuto bolest zoufalství:

V r. 1852 ke mně přivedli posedlého, který předtím nikdy nebyl dobrým křesťanem. Zlý nepřítel mluvil jeho ústy a rouhal se Bohu kvůli nekonečnému

trvání svého trestu. Jeden kněz se zlého nepřítele zeptal: „Jaké podmínky bys přijal, kdyby ti za milion let zasvitl paprsek naděje?“ Nato řekl démon, který o sobě tvrdil, že je bývalý serafín Astarot, a na jehož tváři bylo vidět velký jas, vzteklým hlasem: „Kdyby byl z pekla do nebe sloup ze samých dýk a ostrých mečů, my zavržení bychom po něm rádi stoupali milion let za jedinou minutu naděje. Ale je to marné.“ Pak zuřil proti Bohu a rouhal se: „Jak to, že je Bůh vůči nám tak nespravedlivý! Lidé zhřešili víc než my a hřeší každý den. My jsme spáchali jen jeden hřích. Lidem Bůh odpouští, zatímco my musíme cítit celou váhu Boží spravedlnosti.“ Pak si nešťastník rval vlasy a byl by se zabil, kdyby mu v tom nezabránili.

Podívejme se na bohatého hodovníka v pekle. Prosí Abraháma o jedinou kapku vody, aby si ochladil žhavý jazyk. To je nemož-

*Taddeo di Bartolo (1362–1422):
Peklo (detail)*

né, neboť „mezi námi a vámi je nepřekonatelná propast. Ty jsi měl za života dobré věci, teď trpíš právem.“ Poslouchejte tato slova: Tento boháč nespáchal žádný velký zločin, aby ho světská spravedlnost musela potrestat. Jenom nemírně užíval pozemských dober. A přesto je navždy zavržen!

Největším utrpením v pekle je mravní bolest, v paměti, v představivosti, v rozumu. Jak musí trpět ti, kdo jako zbožný kněz Saprise prožili většinu svého života svatě, ale pak nevytrvali až do konce? – Tito zavržení musí trpět nejvíc. Milovali Boha, tak snadno mohli vytrvat v jeho službě. Teď to vidí. Dříve měli už předchůt věčné blaženosti, teď jsou zavržení. Říkám na věky, protože podle slov mudrce jsou tři propasti, které nelze vyplnit: hamiznost, peklo a smrt. Pracujme proto na své spáse s bázní a třesením. Oh, jistě jsou v pekle lidé, kteří hřešili méně než já. Boží dobrotě musím děkovat, že jsem ještě nebyl zavržen. Kdyby mě byl zavrhl, neděla by se mi křivda a nebyl bych mohl proti tomuto rozsudku nic namítat; jediný z mých smrtelných hříchů vydal Spasitele na smrt. Jsem tedy také jeho kat. V pekle jsou nepochybně lidé, kteří byli na zemi považováni za světce, mezi nimi též kněží a řeholní osoby. Nemohlo se to stát i mně?

Vytrvám ve službě Boží až do konce svého života? To je velice důležitá otázka. Naneštěstí se příliš málo bojíme hříchu, a když jsme jej spáchali, nemáme odvahu patřičně jej usmířit. Říkáme si: Vyzpovídám se, až budu nemocný, vzbudím dokonalou lítost, a tak si zajistím spásu duše. Ale copak nevíme, že smrt přichází jako zloděj v noci a zmaří naše plány?

PEKLO – věčný pláč a skřipění zubů !!! (Mt 8, 12)

*Ludovico Carracci (1555–1619):
Anděl vysvobozuje duši z očistce*

Kdo je chráněn před těžkým hříchem? Kdo ví, zda bude vždy statečně vyznávat víru? Kdo ví, „zda je hoden lásky, či nenávisiti“? Tato myšlenka děsila i svatého Bernarda. Proto chceme stále užívat účinných prostředků spásy a nestavět příliš na svých přáních a rozhodnutích, protože pokud jde o věčnost, nemůžeme si být nikdy jisti. Nejsem už na cestě ke smrtelnému hříchu? Proto se dobře zpytujte, i pokud jde o lehké hříchy, to jsou malé léčky, které nás mohou stáhnout do propasti; můžeme dopadnout jak Samson, kterého úlisná Dalila vtáhla do záhuby.

Jsou některé lehké hříchy, které člověka obyčejně přivedou k hříchu smrtelnému. Patří sem hříchy necudnosti: Jak učí svatý Alfons, v pekle není asi ani jeden člověk, který by nebyl zatracen za nečistotu. Dále sem patří hříchy duchovní pýchy, které obvykle vedou

k odpadu. Když ani pomýšlení na peklo, ani úvaha o věčné Boží lásce nestačí člověku k obrácení, pak je nenávratně ztracen. Jen neříkejme: „Já žiji v blízkosti eucharistického Spasitele. Čehopak bych se měl bát?“

Jidáš také žil ve společnosti Vykupitele. „Ale já miluji Boha.“ Vždyť Jidáš také ze začátku miloval Spasitele, ale vlažnost postupně udusila jeho lásku a učinila jej zrádcem. Ze dvou lotrů po stranách Vykupitele byl jen jeden zachráněn, druhý zavržen. Kdo má to štěstí, že žije v blízkosti eucharistického Spasitele, tomu je dán prostředek k záchraně. Kdo ho neužívá, nakládá

na sebe tím těžší odpovědnost. Vede se mu jako odpadlým andělům: Padá tím hlouběji, čím výše stál, a bude proto muset snášet nejstrašnější utrpení.

(Die heilige Eucharistie, Lindau 1898)

⁽³⁾ Srov. Mt 8,12. [pozn. red.] Světlo 30/2016